

Ως μέσο πνευματικής ανατροφοδότησης για την αποφυγή του σχολικού εκφοβισμού το μυστήριο της εξομολόγησης (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

[/ Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2abqAln>]

Στα πλαίσια του μυστηρίου της ιεράς εξομολόγησης, το οποίο τρέφεται από μια ζωντανή ενοριακή ζωή, το συγκεκριμένο παιδί ή ο έφηβος που έχει εκφοβιστεί, μπορεί να αισθανθεί απελευθερωμένος από την αυθεντία των γονέων του ή τις συνέπειες μιας ενδεχόμενης παρέμβασής τους. Βιώνοντας ταυτόχρονα πως συνδέεται με μια αυθεντική σχέση πνευματικής πατρότητας με τον πνευματικό του, μπορεί σε κατάλληλες συνθήκες, να αποκαλύψει τα «βάρη» του σε κάποιον που δεν του έχει επιβληθεί ως μία ακόμα αυθεντία, αλλά έχει κερδίσει ελεύθερα τον σεβασμό και την αποδοχή του.

Εν προκειμένω η αναγνώριση της ευεργετικής ποιμαντικής διακονίας του ποιμένα από το ποίμνιο του αποτελεί ανεπιφύλακτα προϋπόθεση έμπνευσης των πνευματικών του παιδιών. Η αναγνώριση του πνευματικού κύρους του ποιμένα από το πνευματικό του τέκνο συμβάλλει αποφασιστικά στην εμπέδωση μιας αίσθησης εμπιστοσύνης μεταξύ τους, η οποία αναμφισβήτητα συνιστά απαραίτητη προϋπόθεση για την οικοδόμηση μιας στέρεας και καρποφόρας σχέσης ποιμένα – ποιμαινόμενου. Τότε, η υπακοή του πιστού στις πνευματικές νουθεσίες του πνευματικού του πατέρα καθίσταται μέσο πνευματικής ανατροφοδότησής του, που σηματοδοτεί την έναρξη του πνευματικού του αγώνα κατά της αμαρτίας. Και πάλι θα προστρέξουμε στο ποιμαντικό παράδειγμα του οσίου Παϊσίου, το οποίο αποτελεί και παράδειγμα προς μίμηση του κάθε σύγχρονου ποιμένα: «Ο Γέροντας είχε ιδιαίτερη πνευματική σχέση με τους νέους. Τους αγαπούσε πραγματικά σαν παιδιά του, ενδιαφερόταν να βρουν το δρόμο τους και προσευχόταν γι' αυτούς. Τους βοηθούσε να υπερβούν τις δυσκολίες και τα προβλήματά τους. Συνέπασχε και συμπονούσε μαζί τους. Αυτοί διαισθανόμενοι τη μεγάλη του αγάπη, του είχαν απεριόριστη εμπιστοσύνη, τού έκαναν υπακοή, και κυριολεκτικά τον λάτρευαν. Έβλεπες στο Κελλί του ναρκωμανείς, αναρχικούς, παραστρατημένους, ψυχασθενείς, μπερδεμένους, απελπισμένους μέχρι αυτοκτονίας...Αφού με τις συμβουλές του Γέροντα μετανοούσαν και συνέρχονταν, στη συνέχεια τον επισκέπτονταν αλλοιωμένοι πνευματικά, αλλά και κήρυκες μετανοίας στους φίλους τους, που τους έφερναν μαζί τους στον Γέροντα[56]».

Ας μη λησμονούμε ότι η έντονη κριτική που ασκεί ο έφηβος στους γονείς του, η απόρριψη τους ως πρότυπα και η αναζήτηση νέων προτύπων μακράν του οικογενειακού περιβάλλοντος, συνοδεύονται και από την τάση εξιδανίκευσης της φιλίας, την κορύφωση των υπαρξιακών του προβληματισμών και την ανάγκη κατανόησης της διαφορετικότητας του[57]. Η αναγνώριση της απλότητας, της μετριοπάθειας και κυρίως της ανιδιοτέλειας και αγάπης του ποιμένα εκ μέρους των εφήβων, μπορεί να διαμορφώσει αναμφισβήτητα τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την οικοδόμηση μιας σχέσης εμπιστοσύνης μεταξύ τους. Ο πηγαίος και αυθόρμητος κώδικας επικοινωνίας του ποιμένα με το ποίμνιό του, ως καθρέφτης που αντανακλά την πραγματικότητα του συναισθηματικού κόσμου του ποιμένα, συνιστά αναμφισβήτητα μια πρόσκληση προσωπικής συνάντησής του μ' αυτό. Έτσι, η ποιμαντική συμβουλευτική του ποιμένα διά του μυστηρίου της ιεράς εξομολογήσεως, το οποίο συνιστά άλλωστε, το αυθεντικό πεδίο άσκησης της ποιμαντικής διακονίας του ποιμένα, μπορεί να συνδράμει αποφασιστικά στη διάγνωση και θεραπεία του προβλήματος.

5. Η Ποιμαντική Σημασία της Συμμετοχής των Παιδιών στη Μυστηριακή Ζωή της Εκκλησίας για την Αντιμετώπιση του Προβλήματος.

Σήμερα, δυστυχώς επιβεβαιώνεται η θλιβερή διαπίστωση ότι τα παιδιά της σύγχρονης ελληνικής οικογένειας δε μετέχουν ενεργά στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας. Αντιθέτως, η συμμετοχή τους στα μυστήρια της Εκκλησίας και κυρίως στη Θεία Ευχαριστία, κυμαίνεται από πλημμελής έως ανεπαρκής[58]. Η εικόνα της καθολικής συμμετοχής της οικογένειας στη Θεία Λειτουργία της Κυριακής φαίνεται πως έχει ξεθωριάσει για τα καλά. Τα παιδιά και οι γονείς τους δε μεταλαμβάνουν τακτικά των τιμίων δώρων, ενώ όταν μετέχουν στα υπόλοιπα μυστήρια της Εκκλησίας, το υλοποιούν τις περισσότερες φορές με έναν ανεπίγνωστο τρόπο, που παραπέμπει σε μαγικές τελετές, πράγμα που δεν είναι δυνατόν να προσιδιάζει σε ένα ελεύθερο τέκνο της Εκκλησίας του Χριστού!

[Συνεχίζεται]

[56] Ισαάκ Ιερομονάχου, όπ. παρ. σ. 322.

[57] Μπαλογιάννης Σ., όπ. παρ. σσ. 77-78.

[58] Για αναλυτικά στατιστικά στοιχεία σχετικά με το πρόβλημα της ανεπαρκούς συμμετοχής των πιστών στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας και τη συμβολή της πρότασης του αγίου Αναστασίου Β΄ Αντιοχείας στην ποιμαντική αντιμετώπισή του βλ. σχ. Κολιοφούτης Β. Α., *Η Ποιμαντική Προσέγγιση των Αναγκών και των Προβλημάτων του Πληρώματος της Εκκλησίας στα Κείμενα των Δύο Αναστασίων Α΄ και Β΄ Αντιοχείας*, (Διδακτ. Διατρ.) Θεσσαλονίκη 2011, σσ. 150-158.